

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd S. republiky v právnej veci žalobcov **1/ D. H.**, N., bývajúceho v K. pri S. č. 399, **2/ D. H.**, N., bývajúceho v K. pri S. č. 399, **3/ H. L.**, bývajúcej v B., K. 12, **4/ V. W.**, bývajúcej v B., B. č. 16, v dovolacom konaní všetci zastúpení Mgr. A. S., advokátkou, advokátska kancelária so sídlom v D., proti žalovanému **I. P. B.**, bývajúcemu v P. B., Š. č. 241, v dovolacom konaní zastúpenému JUDr. P. L., advokátom v P., **o určenie, že veci patria do dedičstva po poručiteľovi**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 21 C 122/2004, o dovolaní žalovaného a J.. L. Z. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. apríla 2013 sp. zn. 5 Co 339/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom náhradu trov dovolacieho konania v sume 1 483,23 Eur na účet právnej zástupkyne žalobcov Mgr. A. S. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 9. decembra 2005 č. k. 21 C 122/2004 -136 určil, že kúpna zmluva zo dňa 4. februára 2004, ktorej vklad do Katastra nehnuteľností Bratislava, Správa katastra Senec, bol povolený dňa 24. februára 2004 pod číslom V 238/2004, je neplatná a rozhodol o náhrade trov konania. V časti žaloby, ktorou sa pôvodní žalobcovia D. H., N. a M. U. (ďalej len žalobcovia) domáhali určenia spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. úz. S. parc. č. X, orná pôda o výmere 38 541 m² a parc. č. X, orná pôda o výmere 33 799 m² každý v podiele jednej polovice k celku, konanie

zastavil. V odôvodnení rozhodnutia o tejto časti žaloby uviedol, že žalobcovia ju vzali účinne späť a preto rozhodol o tejto časti žaloby v zmysle § 96 ods. 1 a 3 O.s.p. Rozhodnutie v časti o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy oprel o zistenia, že žalobcovia splnomocnili pôvodnú žalovanú J.. Ľ. Z. (ďalej len žalovaná) plnomocenstvom z 3. decembra 2003 na zastupovanie pri uplatnení a vydaní reštitučného nároku, týkajúceho sa ich poľnohospodárskych pozemkov pred Okresným úradom v Senci a pred Slovenským pozemkovým fondom a na ich zastupovanie ohľadne prípadného predaja náhradných pozemkov (v tejto časti považoval plnú moc za nejasnú a neurčitú, lebo presne nešpecifikuje pozemky, ktoré mali byť predmetom prevodu), že žalovaná v mene žalobcov ako nadobúdateľov uzatvorila dňa 19. decembra 2003 so Slovenským pozemkovým fondom ako prevodcom zmluvu o bezodplatnom prevode vlastníctva, okrem iných aj k vyššie označeným pozemkom a že následne kúpnu zmluvou zo 4. februára 2004 žalovaná v mene žalobcov ako predávajúcich odpredala sama sebe ako kupujúcej predmetné pozemky za kúpnu cenu 700.000,- Sk. Keďže žalovaná urobila právny úkon len s cieľom získať značný prospech pre seba na úkor žalobcov (pozemky, ktoré kúpila, mali oveľa vyššiu reálnu hodnotu) a z dôvodu, že prekročila svoje oprávnenie konať za splnomocniteľov, dospel k právnomu názoru, že právny úkon odporuje zákonu, obchádza ho a prieči sa dobrým mravom a teda, že je v rozpore s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ). Žalobe o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy preto vyhovel. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 10. apríla 2006 sp. zn. 5 Co 48/2006 (v poradí prvým) rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietol a rozhodol o trovách konania.

Potom ako Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 27. júla 2009 sp. zn. 4 Cdo 217/2007 na dovolanie žalobcov uvedený rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, krajský súd pokračoval v konaní len s pôvodným žalobcom 1/ D. H., N. ako právnym nástupcom žalobkyne 2/ M. U. (žalobkyňa 2/ X. zomrela) a so žalovaným I. P. B., ktorého uznesením z 10. marca 2010 sp. zn. 5 Co 352/2009 na návrh žalobcu pripustil do konania namiesto dovtedajšej žalovanej J.. Ľ. Z. (dôvodom bolo uzavretie kúpnej zmluvy o prevode dotknutých nehnuteľností) a tým istým uznesením pripustil aj zmenu žaloby na určenie, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností v podiele jednej polovice k celku, ako aj na určenie, že nebohá M. U. bola ku

dňu smrti podielovým spoluvlastníkom rovnakých nehnuteľností, v podiele jednej polovice k celku.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 14. decembra 2010 sp. zn. 5 Co 352/2009 (v poradí druhým) rozhodol o odvolaní pôvodnej žalovanej tak, že pripustil v druhej časti navrhovaného petitu zmenu žaloby na určenie, že predmetné nehnuteľnosti v podiele jednej polovice k celku patria do dedičstva po poručiťke M. U.. Rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že návrh zamietol a rozhodol o náhrade trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 30. mája 2012 sp. zn. 6 Cdo 107/2012 na dovolanie žalobcu rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 14. decembra 2010 sp. zn. 5 Co 352/2009 vo výroku, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh zamietla a vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Keďže pôvodný žalobca D. H., N. v priebehu dovolacieho konania X. zomrel a ide nepochybne o majetkovú vec, krajský súd pokračoval v konaní s dedičmi zomrelého v zmysle § 107 ods. 3 O.s.p. Uznesením zo 16. apríla 2013 na návrh žalobcov pripustil zmenu žalobného návrhu na určenie, že nehnuteľnosti vedené na Katastrálnom úrade Bratislava, Správa katastra Senec, zapísané na LV č. X., kat. úz. S. a to pozemok – parc. reg. „C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parc. č. X. – orná pôda o výmere 38 541 m² a pozemok – parcela reg. „C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parc. č. X. – orná pôda o výmere 33 799 m² v podiele 1/2 k celku patria do dedičstva po poručiťovi D. H., N., Z. a v podiele 1/2 k celku do dedičstva po poručiťke M. U., rod. H. N., zomrelej X..

Na dovolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 30. apríla 2013 sp. zn. 5 Co 339/2012 (v poradí tretím) rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že určil, že vyššie označené nehnuteľnosti v podiele 1/2 k celku patria do dedičstva po poručiťovi D. H., N., zomr. X. a v 1/2 k celku patria do dedičstva po poručiťke M. U., rod. H. N., zomrelej X. a rozhodol o náhrade trov odvolacieho a dovolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v zmysle záväzného pokynu najvyššieho súdu riešil prejudiciálne otázku platnosti kúpnej zmluvy uzavretej 4. februára 2004 medzi pôvodnými žalobcami a pôvodnou žalovanou z hľadiska, či tento právny úkon (ne)bol urobený v rozpore s ustanovením § 22 ods. 2 O.z., ako aj z hľadiska jeho možného rozporu s dobrými mravmi (§ 39 OZ). Dospel k záveru, že v konaní bola v zmysle ustanovenia § 22 ods. 2 OZ preukázaná kolízia záujmov J. Ľ. Z. v postavení zástupcu, so záujmami pôvodných žalobcov ako zastúpených, pri uzatváraní kúpnej zmluvy zo 4. februára

2004. J.. Z. dodržala síce splnomocniteľmi v plnej moci z 3. 12. 2003 stanovenú minimálnu výšku kúpnej ceny (resp. ju mierne prevýšila), ale skutočná trhov hodnota prevádzaných nehnuteľností bola v danom čase niekoľkonásobne vššia, o om zástupkyňa musela mať vedomosť. Naznačuje to aj jej vyhlásenie o vložení nepeňažného vkladu do obchodnej spoločnosti (LZ, s.r.o.) z 21. júna 2007, v ktorom bola hodnota týchto nehnuteľností uvedena podľa znaleckého posudku I.. V. . 18/2007 sumou 72.000.000,- Sk. Vzhľadom na dĺžku doby od uzatvorenia kúpnej zmluvy (rok 2004) do uskutočnenia vyhlásenia vkladateľa (rok 2007) a rozdielu v hodnote nehnuteľností je zrejme, že nemohlo len plynutím času dôjsť k tak výraznému nárastu ich ceny a tto musela byť už v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy výrazne podhodnotena. Kúpna cena 700.000,- Sk, za ktoru pvodna žalovaná ako zástupkyňa kúpila sporne nehnuteľnosti, bola nepochybne (nou samou) dohodnuta v jej prospech a je viac než pravdepodobne, že v prípade predaja týchto nehnuteľností tretej osobe, by kúpna cena bola vššia. Záujmy J.. Z. ako zástupkyne pôvodných žalobcov a súčasne v pozícii kupujúcej sa tu dostali do rozporu so záujmami zastúpených (pôvodných žalobcov). Kúpnu zmluvu považoval preto za právny úkon absolútne neplatny (§ 22 ods. 2 OZ). Uvedeny právny úkon považoval za absolútne neplatny aj z dôvodu, že konanie pôvodnej žalovanej pri jej uzavreti hodnotil, vzhľadom na okolnosti daného prípadu, ako konanie priečiace sa dobrým mravom (§ 39 OZ). Keďže absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona a pôsobí s účinkami ex tunc, had sa na ako keby nebol urobeny. Dospel preto k záveru, že vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam na J.. Z. nikdy neprešlo a teda ich nikdy nemohla podľa zásady *nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet* (nikto nemôže na iného prevesť viac právě než sm m) platne vloit ako nepeňažny vklad do obchodnej spoločnosti LZ, s.r.o., ktorej bola konateľkou a tto spoločnosť ich z rovnakého dôvodu nikdy nemohla platne prevesť na I.. P. B.. Vzhľadom k úmrtiu pôvodných žalobcov, ktorí pre neplatnosť kúpnej zmluvy, neprestali byť ku dnu ich smrti vlastníkmi týchto nehnuteľností, bolo potrebne rozhodnutie súdu prvého stupňa zment a urit, že pozemky patria do dedctva po poruiteľoch, v prospech každého z nich v jednej polovici. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podali včas dovolanie žalovany a J.. E. Z.. Navrhli rozsudok odvolacieho súdu zruit a vec mu vrátiť na dalie konanie. V dovolani uviedli, že krajsky súd im nedoručil uznesenie z 10. marca 2010, ktorým pripustil, aby do konania namiesto doterajšej žalovanej vstúpil I.. P. B. a že im nedoručil ani zmeneny

návrh, keďže označeným uznesením krajský súd pripustil aj zmenu žaloby. Krajský súd zanedbal túto povinnosť aj pri zmene návrhu, ktorú pripustil v rozsudku zo 14. decembra 2010. Uvedené procesné nedostatky považovali za vážnu vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a zároveň im krajský súd uvedeným postupom odňal možnosť pred súdom konať. Odňatie možnosti konať pred súdom videli aj v tom, že odvolací súd založil „nečakane“ svoje rozhodnutie na iných právnych záveroch, než súd prvého stupňa. K novým právnym záverom sa tak nemali možnosť vyjadriť a prípadne predložiť nové dôkazy. Správne mal odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a tým rešpektovať aj zásadu dvojinstančnosti konania. Žalovaný navyše uviedol, že nebol v tejto veci účastníkom prvostupňového konania a že účastníčkou konania (prípadne vedľajšou účastníčkou) mala byť naďalej aj J.. Z., keďže súd ako predbežnú otázku riešil platnosť zmluvy, ku ktorej otázke mal súd vypočúť všetkých účastníkov zmluvy (on sa nevedel vyjadriť ku skutočnostiam uzavretia kúpnej zmluvy zo 4. februára 2004). Odvolaciemu súdu vytýkal aj to, že porušil jeho právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplývajúce z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. Dovolatelia dovolanie odôvodnili tiež tým, že rozhodnutie krajského súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Žalobcovia v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedli, že dovolanie navrhujú odmietnuť ako neprípustné. Pokiaľ dovolanie podala J.. Ľ. Z., podala ho osoba neoprávnená, lebo od 29. 3. 2010, kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 10. marca 2010 č. k. 5 Co 352/2009-267, ktorým odvolací súd pripustil, aby do konania namiesto doterajšieho žalovaného (J.. Ľ. Z.) vstúpil I. P. B., nie je účastníčkou konania. Vo vzťahu k nej je preto namieste použitie ustanovenia § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. K prípustnosti dovolania uviedli, že v danej veci ide o rozsudok, ktorým odvolací súd fakticky potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa. Prieskumná právomoc je preto dovolaciemu súdu daná len v medziach ustanovenia § 237 O.s.p. Za nepravdivé považovali tvrdenie dovolateľov, podľa ktorého im nebolo doručené vyššie označené uznesenie krajského súdu a zmenený návrh. V danej veci nešlo ani o prípad prekvapivého rozhodnutia odvolacieho súdu. Žalovaný mal totiž možnosť vyjadriť sa k právnej kvalifikácii odvolacieho súdu a túto aj v konaní využil. V tomto smere poukazovali na obsah spisu. Za nedôvodnú považovali aj námietku dovolateľov týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu. Podrobne sa vyjadrili aj k právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom, ktoré považovali za správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu podali osoby, ktoré sú na podanie dovolania oprávnené.

Podľa § 240 ods. 1 O.s.p. účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že k podaniu dovolania je procesne legitimovaný účastník konania, pričom kto je účastníkom konania vymedzuje § 90 O.s.p., podľa ktorého účastníkmi konania sú navrhovateľ (žalobca) a odporca (žalovaný) alebo tí, ktorých zákon za účastníkov označuje a § 94 O.s.p. Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 92 ods. 2 a 3 umožňuje zmenu účastníkov konania a to v závislosti od hmotnoprávných zmien, ku ktorým došlo po začatí konania.

V danej veci pôvodní žalobcovia označili za žalovanú J.. Ľ. Z.. Keďže v priebehu konania došlo k zmene v osobe vlastníka nehnuteľností, ktoré sú predmetom sporu, Krajský súd v Bratislave uznesením z 10. marca 2010 č. k. 5 Co 352/2009-267 na návrh žalobcu pripustil, aby do konania namiesto doterajšej žalovanej J.. Ľ. Z. vstúpil I.. P. B., pričom uznesenie nadobudlo právoplatnosť 29. marca 2010. Týmto okamihom prestala byť pôvodná žalovaná J.. Z. účastníčkou konania a teda prestala byť aj osobou procesne legitimovanou k podaniu dovolania. Ak preto podala dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. apríla 2013 sp. zn. 5 Co 339/2012, išlo o dovolanie podané osobou, ktorá na podanie dovolania nie je oprávnená. Najvyšší súd Slovenskej republiky ňou podané dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. odmietol.

U dovolania podaného žalovaným po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Keďže v prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, podmienky prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku upravujú ustanovenia § 238 O.s.p.

Dovolanie je zásadne prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený

rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Žalovaný prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p., keďže bol toho názoru, že odvolacím súdom bol rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej zmenený.

Súdna prax už opakovane konštatovala, že prípustnosť dovolania proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu je založená na zásade diformity (rozdielnosti). O rozdielnosť rozhodnutí ide vtedy, keď súdy posúdili okolnosti významné pre meritórne rozhodnutie veci odlišne. To znamená, že ide o rozdielne konštituovanie alebo deklarovanie práv a povinností v právnych vzťahoch účastníkov. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu nie je preto rozhodujúce to, ako odvolací súd sformuloval výrok svojho rozsudku, (či ho formálne označil ako zmeňujúci, hoci v skutočnosti ide o potvrdzujúci rozsudok), prípadne ako v dôvodoch označil ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorých pri rozhodnutí postupoval (či rozhodol podľa § 219 O.s.p. alebo § 220 O.s.p.).

Podľa názoru dovolacieho súdu v danom prípade nejde o rozsudok, ktorým by odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Z porovnania rozsudkov okresného a krajského súdu totiž nevyplývajú žiadne obsahové odlišnosti z hľadiska deklarovania práv a povinností účastníkov právneho vzťahu. Zmena výroku rozsudku odvolacieho súdu v porovnaní s rozsudkom súdu prvého stupňa bola vyvolaná tým, že pôvodní žalobcovia v priebehu konania zomreli. Vo vzťahu k nim nebolo preto možné určiť neplatnosť kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bol prevod vyššie označených nehnuteľností. Nápravu vo vlastníckych vzťahoch k nehnuteľnostiam bolo možné dosiahnuť len určením, že tieto nehnuteľnosti patria v podiele jednej polovice do dedičstva po pôvodných žalobcoch s tým, že otázku platnosti kúpnej zmluvy súd riešil ako otázku predbežnú. Keďže túto otázku, podstatnú pre meritórne rozhodnutie veci, konajúce súdy neposúdili odlišne, ale zhodne, výrokom rozsudku odvolacieho súdu v porovnaní s výrokom

rozsudku okresného súdu, sa v deklarovaní práv a povinností účastníkov právneho vzťahu nič nezmenilo. Podstatou oboch výrokov bolo totiž dosiahnuť nápravu vlastníckych vzťahov k predmetu sporu v prospech pôvodných žalobcov (ich právnych nástupcov).

So zreteľom na uvedené dovolací súd nepovažoval žalovaným napadnutý rozsudok krajského súdu vo veci samej z hľadiska ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. za zmeňujúci (proti ktorému by bolo dovolanie bez ďalšieho prípustné), ale za rozsudok, ktorým bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdené. Podmienky prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku preto skúmal v zmysle § 238 ods. 2 a 3 O.s.p.

Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo iné rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 2 O.s.p. preto neprichádza do úvahy. Nejde ani o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejedná sa ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovolanie podľa § 238 ods. 3 O.s.p. nie je preto prípustné.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238, resp. § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t. j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom).

Nezistil existenciu žiadneho dôvodu obsiahnutého v jeho taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až g/. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa § 237 O.s.p. prípustné nie je.

K tvrdeniu žalovaného, že mu nebolo doručené uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 10. marca 2010 č. k. 5 Co 352/2009-267, ktorým odvolací súd pripustil, aby do konania namiesto doterajšej žalovanej (J.. L. Z.) vstúpil I.. P. B. a že mu nebol doručený zmenený

návrh treba uviesť, že uvedené tvrdenie sa nezakladá na pravde. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že označené uznesenie bolo žalovanému riadne doručené dňa 22. marca 2010 a že súčasne s týmto uznesením mu bol doručený aj návrh na zmenu účastníkov, návrh na začatie konania ako aj všetky rozhodnutia vydané vo veci samej. Vyššie uvedené uznesenie bolo riadne doručené aj právnomu zástupcovi pôvodnej žalovanej J.. H. a právnej zástupkyňi žalobcov M.. S. (viď doručky na č.l. 269 Pv spisu). Dovolací súd považuje preto toto tvrdenie žalovaného za ničím nepodložené, nemajúce oporu v obsahu spisu a teda za vyložene tendenčné. V tejto súvislosti ešte dodáva, že žalovaný po doručení označeného uznesenia nikdy nenamietal nedostatky v postupe súdu, ktoré by sa týkali jeho vstupu do konania.

Pokiaľ ide o námietku žalovaného k nedoručeniu zmeny návrhu pripustenej krajským súdom v rozsudku zo 14. decembra 2010 treba uviesť, že k tomuto návrhu došlo v rámci pojednávania konaného pred krajským súdom 14.12. 2010, na ktorom bol osobne prítomný zástupca žalovaného M.. K.. Nebolo preto potrebné zmenu návrhu osobitne doručovať žalovanému, resp. jeho zástupcovi. Navyše, uvedená zmena spočívala len v spresnení petitu, keď namiesto určenia, že nehnuteľnosti boli vo vlastníctve poručiteľa v čase jeho smrti, súd v súlade s návrhom žalobcu (ako aj súdnej praxe) pripustil petit o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi.

V posudzovanej veci nešlo ani o prípad odňatia možnosti konať pred súdom žalovanému z dôvodu vydania tzv. prekvapivého rozhodnutia odvolacím súdom. Odvolací súd totiž nezaložil svoje rozhodnutie na právnych dôvodoch a na ustanovení právneho predpisu, ktoré by neboli dovtedy použité a ku ktorým sa žalovaný nemal možnosť vyjadriť. Odvolací súd vychádzal, z hľadiska právneho posúdenia veci, z právneho názoru opakovane uvedeného Najvyšším súdom SR v jeho uzneseniach z 27. júla 2009 a z 30. mája 2012, pričom za základ svojho rozhodnutia vzal skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo a ktoré boli žalobcami aj tvrdené. Žalovaný mal možnosť reagovať na tieto právne významné skutočnosti a mal možnosť vyjadriť sa aj k právnomu posúdeniu veci, z ktorého odvolací súd vychádzal, čo žalovaný aj využil a to konkrétne v písomnom podaní zo 7. apríla 2010 a aj ústne na pojednávaniach konaných 14. decembra 2010 a 30. apríla 2013. Nešlo teda o prípad vydania „nečakaného“ rozhodnutia tak, ako to mylne uvádza žalovaný.

Vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nezakladá ani samotná skutočnosť, že žalovaný nebol účastníkom prvostupňového konania a teda, že nemal právo na uplatnenie riadneho opravného prostriedku. Občiansky súdny poriadok totiž nevyklučuje zmenu

účastníkov v zmysle § 92 ods. 2 a 3 O.s.p. aj v odvolacom konaní (viď ustanovenie § 216 O.s.p.).

Pokiaľ žalovaný považuje za vážne porušenie jeho procesných práv nevypočutie J.. Z. v jeho prítomnosti, resp. v prítomnosti jeho zástupcu treba uviesť, že žalovaný od okamihu, kedy sa stal účastníkom konania, nenavrhol vykonať dôkaz výsluchom pôvodnej žalovanej. Nemožno preto vyčítať odvolaciemu súdu, že tento dôkaz v štádiu konania, kedy sa žalovaný stal účastníkom konania, nevykonával.

Za nenáležité a ničím nepodložené treba považovať aj tvrdenie žalovaného, že odvolací súd porušil jeho právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a tým mu odňal možnosť pred súdom konať. Svoje tvrdenie v tomto smere bližšie nekonkretizuje a neuvádza výhrady, pre ktoré považuje odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu za nezodpovedajúce ustanoveniu § 157 ods. 2 O.s.p. Ak žalovaný za nedostatok dôvodov považuje prípadne to, že odvolací súd sa už nezaoberal v odôvodnení svojho rozhodnutia jeho námietkou v zmysle ustanovenia § 243d ods. 2 O.s.p., je potrebné poukázať na v poradí druhé uznesenie Najvyššieho súdu SR, v ktorom vyslovil, že aplikácia ustanovenia § 243d ods. 2 O.s.p. na daný prípad neprichádza do úvahy. Ak sa preto odvolací súd v dôvodoch rozsudku už osobitne nevyjadril k tejto otázke, nemá to za následok nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia. Podľa dovolacieho súdu, skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Nejde teda o prípad, v ktorom by odôvodnenie rozsudku nespĺňalo parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Pokiaľ žalovaný namietal, že odvolací súd nesprávne právne vec posúdil, treba uviesť, že uvedená námietka nespôsobuje existenciu vady v zmysle § 237 O.s.p. Námietka účastníka konania, ktorou vytýka súdu existenciu omylu pri aplikácii práva, treba považovať za dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ktorý však sám o sebe prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalovaného

odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

Žalobcovia mali v dovolacom konaní úspech, preto im patrí právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). V dovolacom konaní žalobcom vznikli trovy v súvislosti s odmenou za právne služby poskytnuté advokátkou. Odmena za jeden úkon právnej služby určená z tarifnej hodnoty veci 26 887,07 Eur v zmysle znaleckého posudku I. F. č. 019/2004 činí sumu 873,08 Eur (základná sadzba tarifnej odmeny v sume 436,54 Eur znížená v zmysle § 13 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o 50 % krát 4 za zastupovanie štyroch osôb), pričom patrí za dva úkony právnej služby. Za úkon nahliadnutie do spisu vo výške jednej polovice základnej sadzby (§ 13a ods. 2 písm. d/ a ods. 5 vyhlášky) a za úkon písomné vyjadrenie k dovolaniu z 22. 7. 2013 (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky) a dva krát režijný paušál v rozsahu jednej stotiny výpočtového základu za dva úkony právnej služby (§ 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky) v sume 15,62 Eur. Dovolací súd v zhode s doterajšou praxou (porovnaj napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. februára 2008 sp. zn. 2 Cdo 236/2007, z 13. októbra 2008 sp. zn. 3 Cdo 196/2008) vzal zreteľ na to, že právna zástupkyňa žalobcov ich zastupovala už v konaní pred obidvomi súdmi nižšieho stupňa, a preto nepriznal žalovanej náhradu trov právneho zastúpenia aj za úkon právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom. Keďže úkon právnej služby nahliadnutie do spisu bol vykonaný v mieste, ktoré nie je sídlom advokátky, patrí advokátke v zmysle § 17 ods. 1 vyhlášky aj náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu v sume 78,06 Eur (6 krát 1/2 z hodiny á 13,01 Eur) a cestovné náklady z D. nad V. do Bratislavy a späť v sume 79,93 Eur (274 krát 0,183 + 274 krát 0,072 krát 1,51). Celkove vznikli žalobcom trovy v sume 1 483,23 Eur, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť na účet advokátky žalobcov (§ 149 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu S. republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. apríla 2014

JUDr. Daniela Švecová, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Pudmarčíková